

Προτάσεις τμηματοποίησης της ποιμαντικής δράσης μιας ενορίας (Αθανάσιος Κολιοφούτης, Δρ. Θεολογίας - Εκπαιδευτικός)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ήδη, καταγράφονται αξιομνημόνευτες προτάσεις τμηματοποίησης της ποιμαντικής δράσης μιας ενορίας, η οποία αξιοποιώντας τις αρχές τμηματοποίησης του σύγχρονου μάνατζμεντ, θα μπορούσε να προσλάβει ακόμα πιο λειτουργική διάρθρωση.

Σύμφωνα με κάποιο τέτοιο μοντέλο, η ενοριακή ζωή θα μπορούσε να διακριθεί σε επτά τμήματα ποιμαντικής δράσης [116]: Το τμήμα Α΄ θα ονομάζονταν τμήμα Ορθόδοξης Πνευματικότητας και θα συντόνιζε τη λειτουργία ενοριακών κύκλων μελέτης της Αγίας Γραφής και την οργάνωση όλων όσων αφορούν στο μυστήριο της Ιεράς Εξομολόγησης. Το τμήμα Β΄ θα επικεντρώνονταν στην οργάνωση της λειτουργικής ζωής της ενορίας. Το τμήμα Γ΄ θα αναλάμβανε την ποιμαντική προσέγγιση των παιδιών και νέων και θα έθετε υπό την εποπτεία του τον προσεκτικό σχεδιασμό ελκυστικών ενοριακών δραστηριοτήτων, που θα ενεργοποιούσαν τα παιδιά και τους νέους στο πλαίσιο της ενορίας. Το τμήμα Δ΄ θα

μπορούσε να επανδρωθεί από κληρικούς και λαϊκούς, οι οποίοι θα αναλάμβαναν την υπεύθυνη ενημέρωση του πληρώματος της Εκκλησίας σε θέματα αιρέσεων και παραθρησκευτικών οργανώσεων. Επίσης, το τμήμα αυτό θα αναδείκνυε τρόπους με τους οποίους η τοπική Εκκλησία θα μπορούσε να συνδράμει στο ευρύτερο ιεραποστολικό έργο της Εκκλησίας.

Ένα άλλο τμήμα θα μπορούσε να αναλάβει το τμήμα το Δημοσίων Σχέσεων της Ενορίας. Αν η γνώση του κάθε ποιμαινόμενου από τον ποιμένα αποτελεί μια θεμελιώδη αρχή του ποιμαντικού έργου του ποιμένα, που του επιτρέπει τη χάραξη και εφαρμογή μιας εξατομικευμένης ποιμαντικής διακονίας, τότε η σύσταση αυτού του τμήματος και η επάνδρωση του από τους κατάλληλους επιστήμονες θα μπορούσε να συνδράμει αναμφισβήτητα στο έργο αυτό. Επίσης, με δεδομένη την κρίση που διέρχεται ο οικογενειακός θεσμός, που αποτελεί την « κατ' οίκο » Εκκλησία, θεωρείται άκρως απαραίτητη η σύσταση ενός αυτοτελούς ενοριακού τμήματος, που με τις δράσεις του θα διευκολύνει την άσκηση μιας οικογενειοκεντρικής ποιμαντικής εκ μέρους του ποιμένα. Ιδιαίτερα, σήμερα, που οι σύγχρονες εναλλακτικές μορφές γάμου και οργάνωσης του οικογενειακού βίους προβάλλονται ως έγκυρες δομές κοινωνικής συμβίωσης του σύγχρονου ανθρώπου και δια νομοθετικών ρυθμίσεων σταδιακά τυγχάνουν νομικής αναγνώρισης [117], η λειτουργία ενός τέτοιου τμήματος θα συμβάλλει καίρια στην ενημέρωση των χριστιανών για όλα τα παραπάνω και στην αφύπνισή τους. Τέλος, το προνοιακό έργο της Εκκλησίας, το οποίο στις ημέρες της ένδειας που διάγουμε έρχεται να υποκαταστήσει σχεδόν εξ ολοκλήρου την πλήρη ανεπάρκεια των κοινωνικών

δομών της σύγχρονης πολιτείας, θα έπρεπε να σχεδιάζεται και να εφαρμόζεται από ένα επίσης αυτοτελές τμήμα [118].

Βασικό κριτήριο μιας τέτοιου είδους τμηματοποίησης της ενοριακής δράσης θα ήταν η επισταμένη ποιμαντική διακονία κάθε κατηγορίας χριστιανών και πολιτών, που θα μπορούσε καταχρηστικά να λεχθεί ότι ανήκουν στο « target group » της Εκκλησίας. Οι νέοι, οι εργαζόμενοι, οι ασθενείς, οι μαθητές, τα άτομα τρίτης ηλικίας, οι μετανάστες και περιθωριακοί, όλοι, θα μπορούσαν να καταστούν αποδέκτες της ποιμαντικής μέριμνας του ποιμένα, με έναν αποτελεσματικότερο και πιο επωφελή τρόπο. Κατά περίπτωση, θα καθίστατο εφικτή η εφαρμογή ενός διαφορετικού μοντέλου τμηματοποίησης, που θα προέκυπτε από την ποιμαντική αξιολόγηση του περιβάλλοντος διαποίμανσης. Σε ένα ανομοιογενές ποιμαντικό περιβάλλον, όπου τα μέλη της τοπικής Εκκλησίας προέρχονταν από διαφορετικά κοινωνικά, πολιτισμικά, επαγγελματικά, οικονομικά ή μορφωτικά στρώματα, η τμηματοποίηση θα μπορούσε να γίνει με βάση το κριτήριο της οργάνωσης κατά το κοινό. Τα τμήματα των μεταναστών, των εθισμένων σε ναρκωτικές ουσίες, ή των εργατών στον τομέα της αγροτικής οικονομίας θα μπορούσαν να αποτελούν την οργανωτική ραχοκοκαλιά μιας επαρχιακής ενορίας, στην οποία παρατηρείται χαρακτηριστική συγκέντρωση χριστιανών, που ανήκουν σε κάποια από τις παραπάνω πολυπληθείς ομάδες που διαμένουν στα πλαίσια της.

Η αναγκαιότητα συσπείρωσης των χριστιανών μιας ενορίας, οι οποίοι χαρακτηρίζονται από συναφείς ιδιότητες, ικανότητες, δεξιότητες, κλίσεις ή ταλέντα, θα εξυπηρετούνταν από την οργάνωση κατά διαδικασία. Η επάνδρωση τμημάτων βυζαντινής μουσικής από αρκετά ταλαντούχα παιδιά της ίδιας ενορίας, ή ο συντονισμός των μελών μιας ομοιογενούς ενορίας, που ασκούσαν το ίδιο επάγγελμα, προκειμένου να προωθηθεί συστηματικά μια εξειδικευμένη ποιμαντική δράση θα στηρίζονταν στο παραπάνω μοντέλο τμηματοποίησης. Έτσι, μ'αυτούς και άλλους παρεμφερείς τρόπους, η ποιμαίνουσα Εκκλησία θα αξιοποιούσε τις σύγχρονες αντιλήψεις διοίκησης μιας επιχείρησης, όπως αυτές περί τμηματοποίησης, προκειμένου να ανταποκριθεί με επιτυχία στην επίτευξη των ποιμαντικών στόχων της.

[Διαβάστε ολόκληρη τη μελέτη εδώ](#)

116. ΙΣΕΕ, 2007. *Το ενοριακό ποιμαντικό έργο στην σύγχρονη κοινωνία*. Ποιμαντική Βιβλιοθήκη 13. Αθήνα, σ.

117. Κολιοφούτης, Α. 2015. *Κανονικό δίκαιο και οικογενειακοί θεσμοί : Εισαγωγικά*. <http://www.remptousia.gr/2015/02/89927/>. (22 Νοεμβρίου 2015).

118. π. Κουτρομάνης, Ν. 2013. *Οργάνωση και διοίκηση του ποιμαντικού έργου σε αστικές ενορίες*

. http://www.zoiforos.gr/index.php?option=com_k2&view=item&id=9546:organosi-kai-dioikisi-tou-poimantikoy-ergou-se-astikes-enories&Itemid=201 (18 Νοεμβρίου 2015).